

[Ih Christensen.]

samlede kapitalvækst i de senere år er kun 5 pct. sket inden for industrien, men alene inden for et område som f. eks. parcelhussektoren er der sket en kapitaltilvækst på 50 pct. af den samlede kapitaltilvækst. Det vil sige, at kapitaltilvæksten har været 10 gange så stor på det område som inden for industrien.

Jeg siger dette for at understrege, at når man taler om, at lønmodtagerne og andre indkomsterhverv for at vise tilbageholdenhed skal have andel i kapitaltilvæksten, da kan man ikke forbigå dette problem på en så uforsvarlig måde, som man gør. Dette har adresse til adskillige partier i dette ting både på regeringsbænkene, men altså også i oppositionen.

Hr. Anker Jørgensen nævnte videre ønsket om et fast samarbejde og faste aftaler, og det kunne jo nok være interessant at få opklaret, hvilken blokdannelse der dér tilsigtes. Det har jo ikke megen værdi at komme med sådanne ønsker, når man ikke navngiver, hvilke partier man kunne ønske i sådan en blokdannelse.

Jeg tror ikke, vælgerne vil finde nogen velsignelse i en tilbagevenden til en eller anden form for blokpolitik. Fra 1966 til 1973 havde vi blokpolitik med forskellige fortegn, og det var i de år, de store problemer i det danske samfund blev grundlagt. Det var her, grunden blev lagt til de økonomiske vanskeligheder, vi nu stikker i til halsen. Det er ikke et efterfølgelsesværdigt eksempel; ej heller hvis man tænker en sådan blok bestående af partier, hvis synspunkter i øvrigt er meget fjernt fra hinanden, og hvor man forlanger enighed om alting. Det kan være, man får en stabil regering, men det bliver en regering, der ikke kan enes om noget som helst.

Jeg vil på den anden side erkende, at en smal regering heller ikke altid kan være lykken og kan give anledning til adskillig dramatik, navnlig i det omfang den prøver at påtvinge folketinget en ensidig partipolitik. Så løber den ind i store vanskeligheder. Det har vi oplevet flere gange, og det kan man med rette bebrejde denne regering, at den måske ikke i tilstrækkeligt omfang har taget hensyn til, hvad der faktisk er flertal for her i tinget.

Jeg mener, at erfaring både med den

smalle regering og med de blokpolitiske regeringer tilsiger, at vi må finde nogle ændrede parlamentariske samarbejdsvaner, der på én gang sikrer samarbejdsmuligheder med de bredest mulige og friest mulige og mest varierede samarbejdsmuligheder, veksellende samarbejdsmuligheder, og samtidig sikrer stabilitet i regeringsdannelsen og sikrer, at partierne kan bevare deres identitet. Dér peger jeg på vores tanker om en magistratsregering som den løsning, der på længere sigt vil kunne løse problemet. Dette er ikke noget, man kan ændre fra ét år til et andet, det kræver en lang årrække, men det kræver også ændrede og, om jeg så må sige, mere civiliserede og mere modne samarbejdsvaner, end dette folketing til tider har haft.

Endelig vil jeg sige, at retsforbundet selvfølgelig med tilfredshed konstaterer, at det åbenbart i folketinget er svært at skabe et flertal for tvangsindgreb i arbejdsmarkedets forhold nu, men jeg understreger, at retsforbundet var det eneste af de liberale partier, der kategorisk tog afstand fra tvangsindgreb i arbejdsmarkedets og erhvervslivets forhold. Andre partier har ikke afvist ideen. Det gælder de borgerlige partier, og det gælder jo også socialdemokratiet. Stridspunktet har været tidspunktet og formen. Når det er tilfældet — uanset at man med hensyn til indholdet kan have og har varierende opfattelser — så er det vanskeligt at se, hvorledes et folketingsvalg kunne løse problemerne, hvorfor folketinget ikke allerede nu kunne etablere et flertal for en indkomstpolitik, som mit parti selvfølgelig vil arbejde for bliver af frivillig art, helt i overensstemmelse med det forslag, vi den 13. november offentliggjorde og tilstillede de øvrige partier.

Jeg håber, at regeringen, selv om den har givet udtryk for ret så ultimative synspunkter, og selv om den er indstillet på en hurtig behandling, hvad jeg er enig med regeringen i at der bør tilstræbes, ikke vil afvise en udvalgsbehandling. Det må vel være meningen, at disse forslag skal til udvalgsbehandling, men gerne en hurtig udvalgsbehandling. Det medvirker vi gerne til. En udvalgsbehandling, hvor også andre partiers forslag selvfølgelig skal ind, ellers har det jo ingen mening. Folketinget kan jo ikke over for befolkningen og over for sig selv forsvare